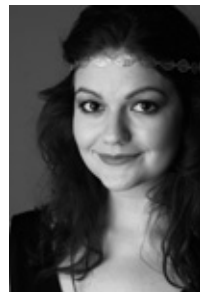

HEVESI JUDIT

Stabilitás

A férfi lila kabátot visel.
A sarki CBA-ban a héten harmadjára látom
soha nem mosolyog.
Kiflit vesz és kefirt, meg egy szelet Marsot.
Szénhidrát, tejtermék és cukor
csupa olyan dolog, amit nem eszem.
És hogy mindig ugyanaz
mindig a Mars csoki, ez a legérdekesebb.
Mert aki szereti a Marsot,
az általában szereti a Snickerst
vagy a Kitkatet, de legalábbis a Bountyt.

Meg kellene ismernem, hogy megértsem
mégis mi végre ez az öntörvényűség.
Vagy szóba elegyedni az eladónóval
aki köpenyt hord és középen kihullott a haja
a maradékot meg vörösre festeti.
De sajnós félek tőle egy kicsit.
A férfinek olyan a szeme mint neked,
legalábbis majdnem.
De ha megszólalna, attól tartok, talán sejpítene
és onnantól – ha egyáltalán észrevenném a továbbiakban –
egy lilakabátos férfit látnék csak
hülye szokásokkal és furcsa ízléssel
teljesen más szemekkel mint a tied.
Maradjon inkább minden a régiben.

Fashionably late as usual

Jobbról érkezik majd,
és nem panaszkodik, ha nem a városközpontban lakom.
Megdicséri a fényes tereket, az erkélyt, a kilátást,
ahogy a fotelba ül, figyel rá, hogy ne verje le a falat.
Nem a zongorára teszi a kulcscsomót,
nem pakol a zongorára semmit.
Kérés nélkül veszi le a cipőt.
Alaposan megnézi a könyvespolcokat,
és ha a *Három jó dologhoz* ér, nem csak a szex jut majd eszébe.
Ha bundát veszek, nem mondja azt, hogy 150 tenyésznyúl.
Nem akar szeretkezni velem mindenféle gátakon.
Megtanulja kezelni a kávéfőzőt és elmossa majd maga után a csészéket.
Szórakoztatja, hogy naponta kétszer, teli kádban fürdöm,
nem gondol a környezetre és nem panaszkodik a vízfogyasztásra.
Virágot hoz, nem csak köszönetképpen.
Beszélni fog, nem vár hallgatást tőlem.
Nem esik nehezére, hogy megérkezett.

Maszkabál

Ahogy a pincér kihozta a rizottót,
már bántóan széles volt a mosolya.
Két körben szolgált fel limoncellót
regalo, regalo, ismételtette
majd rossz angolsággal randevúra hívott.
Vissza kellett őt utasítanom,
ez a város mégiscsak süllyed
és különben is irtózom a galamboktól.
Pedig áldozatkész férfi lehetett:
tombolt az Európa-bajnokság
és éjjel, a város másik végén egy kivetítőt láttam,
az olaszok játszottak valakikkel.
Kevesebbet gondoltam ott rád
és többet arra, hogy el kellene költözni végre.
Aztán arra, hogy mindegy:
egyszer mindenholnna haza kell menni.
Hazamegyek. Minden marad a régiiben.
Álarcom, mint az elhagyott város, felveszem.

Feladott poggyász

A poggyászok átvizsgálásakor
egy szőke hajú férfi állított ki a sorból.
Fekete túllruhát viseltem,
hozzá leopárdmintás tornacipóm,
a napszemüvegem elfelejtettem levenni.
Nem láthatta a szemem vagy túl élesen látott
rajtam, valami furcsát – ezért igazán nem hibáztatom.
Udvariasan kért engedélyt a turkálásra:
mintha lenne választásom.
Az otthon ott van, ahol a laptop,
a fogkefe, a mobiltelefon vagy a törülköző,
most tehát egy kölcsönkapott, lila bőröndben élek
a felsorolt tárgyak pedig ebben a sorrendben zuhantak a pultra.
Milyennek láthat?
Ahogy egyre mélyebbre jut a holmikban
akar-e ismerni engem jobban?
Mindenki bámul: átlátnak rajtam.
Tudják, milyen fehérneműt preferálok
hogy nem volt nálam térkép és fésű
hogy kontaktlencsét viselek
hogy nyilvánvalóan nem tudok csomagolni
hogy valószínűleg szeretem a macskákat
hogy biztosan strandoltam
és hogy van valaki a csomagomban
akinek pennát vettem ajándékba
tintával és ha ez a neve egyáltalán
akkor váltható tollfejekkel.
Ahogy a reptéri alkalmazott kibontja az ajándékot,
látom rajta, hogy megtalálta, amit keresett.
Felnevet: OK you can go, it's not a gun, mondja,
hátat fordít és már ott is hagy
az egész rohadt kipakolt életemmel.
De miközben ráülök a bőröndre,
hogy valahogy mégiscsak becipzárzhassam,
azt azért megfontolandónak találom,
hogy olyan ajándékot vettem neked
amivel egy reptéri alkalmazott szerint
akár ölni is lehet.

Mi marad meg?

10 dkg csirkemell
1 szál sárgarépa
¼ fej káposzta
1 színes paprika
1 gerezd fokhagyma
1 szál thai citromfű
1 db thai chili
1 dkg galangal gyökér
2 lime levél
1 dl kókusztej
1 dl csirkeleves
4 dkg rizstészta
1 evőkanál halszós
1 evőkanál szójaszós
1 evőkanál rizsecet
korianderlevél
1 evőkanál olaj

Nagyjából ezt hánytam ki azután,
hogy hazaértem a Római-partról,
ahol tom yum levest vettél nekem,
hogy könnyebben emésszem meg:
van egy Gabriellád.

■ **Hevesi Judit** költő, fordító. 1990-ben született Hódmező-
vásárhelyen. Budapesten él, a Corvina Kiadó munkatársa.